

відъ подърннатъ сѧнъ и са бутѣши. Тай мѹ са чи като варвѣше и изъ єдїнъ патъ за-губи са и не знаше гдѣ да штиде, тогдї и злѣе єдїнъ человѣкъ и мѹ са ширече да го заведе дѣто ще. Тай трагватъ двамата на єдно, и като мракна стигнаха на єдно сѣло и влѣзоха въ єдна каша. Домовлады-ката (єсайбіата) бѣше доберъ человѣкъ и ги пріѣ съ радость та ги нагости' колькото до-берѣ можаше, но като станаха наутрѣ да си штидатъ драгарьятъ мѹ шткарадна єдна злата' чаша. На вторыятъ денъ штидоха ду єдїнъ залъ и лѣкавъ человѣкъ, който єдвамъ ги воспріѣ, и драгарьятъ штави тамъ чашата. Въ третиатъ денъ спаха ду єдїнъ благъ и благочестивъ человѣкъ и приминаха доберѣ, но като си штхождаха на утрѣ драгарьятъ мѹ гуди' оганъ та запали кашата мѹ. На четвѣртыатъ вѣчаръ ги воспріѣ пакъ єдїнъ доберъ и любостраненъ человѣкъ, и ги наго-сти' колькото можи' доберѣ, и наутрѣ, като станаха да си ѵдатъ, проводи єдинород-ныятъ си сънъ да ги испроводи, но като штидоха до рѣката драгарьятъ мѹ вѣтна

мом-